

alene skyldes højkonjunkturen. De fremhæver den faldende konkurrenceevne. De fremhæver, at betalingsbalancen forværres trods stigende indtægter fra Nordsøen, og de fremhæver, hvordan faldet i ledigheden med ca. 100.000 siden 1993 primært skyldes, at der i samme periode kom 110.000 flere på passiv forsørgelse i form af orlov, efterløn eller overgangsydelse.

Vismændene forudser flaskehalse og øget lønpres med endda stigende inflation. De forudser, at betalingsbalanceoverskuddet, som blev skabt af den borgerlige regering, vil være væk allerede i 1998. Vi ved allerede nu, at energiindtægterne fra Nordsøen forsvinder på lidt længere sigt, og vi ved også, at vi får flere ældre, som vil øge den offentlige forsørgerbyrde. Bare de to ting vil lægge et massivt pres på både betalingsbalancen og på de offentlige budgetter.

Vi ved også, at det er nu, vi kan udstyre økonomien med en buffer, der kan modstå presset. Det er nu, vi kan gennemføre de nødvendige reformer på en god og velforberedt måde. Jo længere vi venter, jo sværere bliver opgaven. Tiden er inde til langsigtede løsninger. Gælden skal hævles af, betalingsbalancen og konkurrenceevnen skal forbedres. Opfordringen fra vismændene er meget præcis: vækstperioden skal udnyttes til reformer, ikke mindst på arbejdsmarkedsområdet. Disse års helt store udfordring til det politiske system er at sikre, at velfærdssamfundet kan bære os godt og solidt ind i det næste århundrede. Det kræver reformer.

Hvad er så regeringens svar? Det er såmænd reformpause. Da jeg første gang hørte det, troede jeg ikke rigtig på det. Jeg troede ikke, at det kunne være svaret fra den regering, der har fru Marianne Jelved som økonomiminister. Det Radikale Venstre har med fru Marianne Jelved i spidsen igennem længere tid været med til at rette fokus på behovet for at afmontere de tikkende bomber, som ligger under velfærdssamfundet.

Den radikale finger har været sat på det gigantiske omfordelingscirkus, hvor snart sagt alle giver tilskud til alle, hvorefter de, der virkelig har hjælp behov, ikke får den støtte, som var hele systemets oprindelige idé. Fingeren har været sat på, at vi ikke kan blive ved med at pensionere os selv i en stadig yngre alder på det offentlige regning. Fingeren har været sat på behovet for at give folk et større ansvar og på, at det skal kunne betale sig at arbejde.

Vi kunne ikke være mere enige i Det Konservative Folkeparti. Økonomiministeren har givet

i stribevis af interview om behovet for reformer, og hun har rejst landet tyndt for at luften bekymringen over det komplet uholdbare i de nuværende orlovsordninger, i efterlønsordningen og i andre tilskudsordninger for derigennem at rejse en mere folkelig debat.

Jeg har lyst til at komme med et eksempel på økonomiministerens ihærdighed. Til Det Fri Aktuelte den 12. juni i år siger hun:

»Vi får altså et problem, hvis vi i Danmark trækker os tilbage fra arbejdsmarkedet, når vi er 60. Vi må tage en principiel diskussion, for så er der kun tre mulige valg: Skal vi spare andre steder, f.eks. på Rigshospitalet eller forsvaret? Skal vi hæve skatten? Eller skal vi lade gælden drøne derudad?«

Det er alt sammen meget rosværdigt, men vi får ikke noget svar på, hvad der er økonomiministerens, Det Radikale Venstres endelige regeringens forslag. Det er nu engang sådan, at man opnår ingen løsninger ved bare at konstatere, at her har vi et problem og det må vi have en debat om.

Debatten om udviklingen i overførselsindkomsterne har rullet i årevis. Vi har stakkevis af rapporter fra alverdens analytikere, økonomer, eksperter m.v. Nuvel, debatten skal have sin tid, men på et tidspunkt kommer man til den fase, hvor vi må have de konkrete forslag på bordet, og hvor viljen til at nå konkrete løsninger må sættes ind med al den styrke, man nu engang råder over.

Hvad vil Det Radikale Venstre med efterlønnen på længere sigt? Og hvad vil De Radikale med orlovsordningerne? Som endnu en løs radikal idé har det været fremme, at orlovsordningerne burde finansieres via overenskomstsystemet. Er det radikal politik? Skal det være frivilligt for parterne, eller skal det være noget, Folketinget tvinger ned over hovedet på parterne? Hvis det er det sidste, hvordan hænger det så sammen med økonomiministerens advarsler om indgreb, hvis arbejdsmarkedets parter ikke holder sig inden for en ansvarlig ramme?

Jeg efterlyser Det Radikale Venstres konkrete forslag til velfærdsreformer, ikke mindst efter debatten i går om ændringsforslagene til finansloven. Jeg fik i går det indtryk, at Det Radikale Venstre nærmest har opgivet at fortsætte reformen af arbejdsmarkedspolitikken. Jeg fik her af den radikale ordfører at vide, at reform var et radikalt plusord, men at man i øvrigt var dybt bekymret og nærmest skuffet over K's og V's konkrete forslag.